

Arrest

nr. 184 411 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent officieel gehuwd met M. K. V. (...) (O.V. (...)), met wie u 4 kinderen heeft. U kwam in 2009 samen met jullie mindervalide minderjarige zoon, K. M. (...) (O.V. (...)), naar België omdat de opvangstructuur in uw herkomstland niet aangepast was aan de noden van uw zoon. U vroeg om die reden een eerste maal asiel bij de Belgische autoriteiten op 02/10/2009. Deze asielaanvraag werd op 1/12/2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag.

U keerde niet naar Polen terug, maar vroeg op 21/01/2013 een tweede maal asiel in België. Ondertussen was ook uw man naar België gekomen. Hij diende op 24/05/2012 een asielaanvraag in in België omdat hij in de Russische Federatie zelf problemen had gekregen nadat hij betrokken was bij een dodelijk ongeluk. Op 29/3/2013 nam het CGVS in het kader van jullie beider asielaanvraag de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bij arrest van 26/07/2013. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State. In september 2013 keerde uw man vrijwillig naar Tsjetsjenië terug omdat zijn moeder op dat moment ernstig ziek was en jullie onderling problemen hadden. U bleef met jullie minderjarige zoon in België achter omdat u nog een andere procedure tot het verkrijgen van verblijfsdocumenten had lopen. Deze procedure leverde echter niet het verhoopte resultaat op. Op 02/07/2015 diende u vervolgens een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De reden voor uw aanvraag is meerledig. Vooreerst heeft u ondertussen problemen met uw man omdat jullie er een verschillende visie op nahouden zowel met betrekking tot de opvoeding van jullie mindervalide zoon, als met betrekking tot jullie godsdienst en huwelijk. Daarnaast kan u met uw zoon nog steeds niet naar Tsjetsjenië terug aangezien u er geen eigen woning of andere opvangmogelijkheden heeft. Tot slot gaat u niet akkoord met de algemeen geldende opvattingen in Tsjetsjenië op vlak van religie, huwelijk en andere tradities. U hebt vanuit België hierover reeds uw ongenoegen geuit via een artikel op What's App. Bij terugkeer naar Tsjetsjenië zal u er dan ook niet in slagen te conformeren met de gangbare Tsjetsjeense tradities en gebruiken en uw mond te houden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nieuw internationaal Russisch paspoort, een vertaling van enkele pagina's van uw binnenlands Russisch paspoort, een vertaling van enkele pagina's van het binnenlands Russisch paspoort van uw zoon K. (...), een kopie van een bijlage bij een proces-verbaal in België en 2 verslagen over en foto's van uw zoon K. (...).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op meerdere motieven. Vooreerst haalt u problemen aan met uw man, met wie u er conflicterende visies op nahoudt. Daarnaast kan u niet naar Tsjetsjenië terug omwille van uw zoon, voor wie u geen aangepaste opvangmogelijkheden heeft. Tot slot bent u het dermate oneens met de algemeen geldende opvattingen en gebruiken in Tsjetsjenië dat u niet meer in staat zou zijn u er lijdzaam naar te schikken.

Vooreerst zij erop gewezen dat u zich ter staving van uw vorige, tweede asielaanvraag gedeeltelijk beriep op de problemen die uw man in Tsjetsjenië had gekend nadat hij betrokken was geraakt bij een dodelijk ongeval. Deze problemen werden door het CGVS en de RVV bedrieglijk bevonden en konden zodoende noch in uw hoofde noch in hoofde van uw man aanleiding geven tot internationale bescherming. In het kader van uw huidige, derde asielaanvraag beroept u zich niet langer op deze problemen. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat uw man in september 2013 reeds vrijwillig naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat zijn moeder toen ernstig ziek was en jullie huwelijksproblemen hadden (CGVS, p.4-5). De problemen omwille waarvan uw man Tsjetsjenië destijds verliet, en die uw man destijds in het kader van zijn eerste en enige asielaanvraag en u in het kader van uw tweede asielaanvraag inriep, zouden ondertussen bovendien opgelost zijn (CGVS, p. 4). Bijgevolg kunnen deze problemen actueel ook in uw hoofde hoe dan ook niet langer aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vervolgens riep u in het kader van uw huidige asielaanvraag huwelijksproblemen in tussen u en uw man. U maakte echter niet aannemelijk hoe deze problemen in uw hoofde aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U stelde dat

de problemen tussen u en uw man voornamelijk te maken hebben met jullie minderjarige zoon (CGVS, p. 4). Zo zou uw man altijd negatief en vermanend gereageerd hebben tegen jullie zoon (CGVS, p. 4). Tweemaal zou hij uw zoon ook geslagen hebben, wat tot ruzie leidde tussen u en uw man (CGVS, p. 6-7). Maar ook op andere vlakken verschillen u en uw man grondig van mening. Wat religie betreft, is uw man van oordeel dat u zich als een echte moslima zou moeten kleden en u 5 maal per dag zou moeten bidden (CGVS, p. 5). Zelf onderschrijft u deze gebruiken niet (CGVS, p. 5, 12, 15-16). Voor uzelf heeft u reeds uitgemaakt dat u niet meer met uw man wil samenwonen (CGVS, p. 5-6), maar tot op heden heeft u geen stappen ondernomen om van hem te scheiden (CGVS, p. 6). Als u naar Tsjetsjenië terugkeert, zou u echter niet anders kunnen dan een officiële echtscheidingsprocedure starten (CGVS, p. 6). U maakte evenwel niet aannemelijk waarom dit problematisch zou zijn. Zo zij er vooreerst op gewezen dat u Tsjetsjenië reeds in september 2009 verliet en uw man u pas in mei 2012 in België vervoegde, wat betekent dat jullie toen reeds 2 en een half jaar van elkaar gescheiden leefden. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw man in België geen intieme relatie hadden (CGVS, p. 5) en jullie onderlinge problemen en meningsverschillen de hoofdreden waren voor zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in september 2013 (CGVS, p. 4). De medische toestand van zijn moeder heeft u slechts als een excuus aangegrepen om ervoor te zorgen dat uw man daadwerkelijk naar Tsjetsjenië terugkeerde (CGVS, p. 5). Actueel zijn jullie op papier nog officieel met elkaar getrouwd, maar jullie zijn koud tegenover elkaar (CGVS, p. 4). Sinds uw man naar Tsjetsjenië is teruggekeerd, zoekt hij zelf geen contact meer met u (CGVS, p. 19). U neemt wel nog contact met hem op indien er iets is in verband met jullie kinderen (CGVS, p. 4). Uw man heeft ondertussen bovendien ook een andere vrouw (CGVS, p. 21). Hieruit kan geenszins geconcludeerd worden dat uw man zich tegen een scheiding zou verzetten noch dat u omwille van een eventuele scheiding bij terugkeer iets te vrezen zou hebben. Zij er trouwens op gewezen dat u niet eens weet hoe uw man zelf tegenover een scheiding staat. U heeft hier tot op heden nog niet naar geïnformeerd (CGVS, p. 5). Evenmin heeft u hem reeds verteld dat u voor uzelf besloten heeft dat u niet langer met hem wil samenwonen en bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië niet enkel feitelijk, maar ook officieel van hem wil scheiden (CGVS, p. 5-6). U liet dit na omdat uw man nu weg is en u in België zodoende vrij bent en ermee weg komt (CGVS, p. 6). Dergelijk gedrag getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade. Van iemand die een gegronde vrees koestert voor vervolging of het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar zijn herkomstland, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de verschillende aspecten die verband houden met deze vrees. De mening en houding van uw man ten aanzien van een eventuele scheiding zijn in deze doorslaggevende aspecten voor de inschatting van uw vrees bij terugkeer. Dat u naliet zich hierover te informeren, relativeert danig de ernst van de door u ingeroepen vrees ter zake.

In ditzelfde verband wierp u op dat u bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië niet anders kan dan samen met uw minderjarige zoon opnieuw bij uw man in te trekken omdat u zelf niet over een woonst beschikt (CGVS, p. 6, 13). Gevraagd waarom u niet bij een van uw familieleden zou kunnen intrekken, vroeg u het CGVS hoe u dat zou kunnen met een kind als het uwe. Gevraagd waarom dit niet mogelijk zou zijn, haalde u verschillende incidenten aan in België waarbij uw zoon zeer agressief gedrag stelde (CGVS, p. 7-8). U maakte echter niet aannemelijk waarom het in het huis van uw man wel mogelijk zou zijn te leven met uw mindervalide zoon, maar niet in het huis van een van uw familieleden. U stelde slechts dat u omwille van het agressieve gedrag van uw zoon apart moet gaan wonen (CGVS, p. 14). Zodoende maakte u niet aannemelijk hoe de medisch-psychologische toestand van uw zoon een scheiding van uw man in de weg zou staan.

Op basis van de door u aangereikte elementen kan niet besloten worden dat de huwelijksproblemen met uw man bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië in uw hoofde aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De medische problemen van uw minderjarige zoon en de daarmee samenhangende opvangproblemen haalde u reeds aan in het kader van uw tweede asielaanvraag. Toen werd reeds geoordeeld dat deze problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. In het kader van uw huidige asielaanvraag haalde u geen elementen aan die deze analyse wijzigen. U vertelde in het kader van uw huidige asielaanvraag dat uw zoon agressief is (CGVS, p. 14) en verwees in dit verband naar enkele recente incidenten met uw zoon (CGVS, p. 7-8). Met betrekking tot een van deze incidenten legde u ook een afschrift van een bijlage aan een proces-verbaal voor. U gaf ook aan dat uw zoon omwille hiervan momenteel opgenomen is in een psychiatrisch ziekenhuis (CGVS, p. 8), maar u er nooit mee zou instemmen dat uw zoon in de Russische Federatie in een psychiatrische instelling zou worden ondergebracht. Ter staving hiervan haalde u 2 incidenten uit het verleden aan. Vooreerst verwees u naar een vrouw met het syndroom van Down, die zwanger was. Aangezien een vrouw met deze ziekte in Tsjetsjenië doorgaans niet huwt, moet er iemand misbruik van haar gemaakt hebben (CGVS, p. 14).

U maakte echter niet aannemelijk hoe dit incident in hoofde van uw zoon aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/ of fysieke integriteit. U stelde wel dat uw zoon niet spreekt, dus wie weet wat zou er met hem dan gebeuren (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter louter speculatief en onvoldoende concreet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te onderbouwen. Hetzelfde geldt voor uw verwijzing naar het incident met uw zoon dat zich afspeelde toen jullie hem als klein kind een dag in een gespecialiseerde zorginstelling hadden ondergebracht. U vertelde dat uw zoon 's ochtends naar deze instelling werd gebracht en u en uw man hem 's avonds weer gingen ophalen. Toen jullie jullie zoon die avond gingen ophalen, moesten jullie 5 minuten wachten nadat jullie hadden aangebeld. Ondertussen hoorden jullie binnen de kinderen huilen. Toen jullie binnen gingen, zagen jullie dat er slechts een grote slaapkamer, een leefkamer en 1 kleine keuken was voor 18 tot 20 kinderen en alle kinderen aan het huilen waren. Toen uw man naar binnen ging, verzamelden alle kinderen zich rond hem, staken hun armen naar hem uit en huilden om hun mama of papa. Jullie zoon stond tegen de muur en ook hij had tranen in de ogen, hoewel hij zelfs als baby nooit gehuild had. Dit beeld staat vandaag nog steeds in uw geheugen gegrift en daarom wil u er zelfs niet aan denken om uw zoon opnieuw naar een dergelijke zorginstelling te proberen sturen (CGVS, p. 14). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat dit niet om in uw hoofde of in hoofde van uw zoon een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit te concluderen. U vermeldde dat een medewerkster gezegd had dat een van de kinderen het na 3 maanden nog steeds niet gewoon was om in de zorginstelling te verblijven en wanneer dit begint te wenen, alle andere kinderen dit eveneens doen (CGVS, p. 14). Gevraagd wat er dan precies gebeurd was dat de kinderen huilden, moest u toegeven het niet te weten, maar wierp u op dat de omstandigheden niet aangepast waren aan de kinderen en de instelling enkel gemaakt was om geld te krijgen. 18 kinderen in 1 slaapkamer is immers onaanvaardbaar (CGVS, p. 14). Vooreerst blijkt uit uw verklaringen niet dat er in hoofde van uw zoon en/of de andere kinderen sprake was van een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Voorts kon u uw bewering dat de voorzieningen in de betreffende instelling niet aangepast waren aan de noden van de kinderen met geen enkel document staven. Tot slot zij er nog op gewezen dat uw zoon ondertussen bijna meerderjarig is en hij momenteel andere noden heeft op vlak van verzorging. U maakte niet aannemelijk hoe voornoemd incident actueel bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie in uw hoofde of in hoofde van uw zoon aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Voor het overige haalde u met betrekking tot de medische situatie van uw zoon geen andere vrees aan. Gevraagd wie u bij terugkeer naar Tsjetsjenië in dit verband dan concreet vreest, stelde u enkel uw man te vrezen, die uw zoon op dezelfde wijze zou behandelen als in België. Gevraagd of u behalve uw man nog iemand anders vreest, verklaarde u het niet te weten (CGVS, p. 15). Op basis van de door u aangereikte elementen kan niet besloten worden tot het bestaan van een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, noch in uw hoofde, noch in hoofde van uw zoon vanwege de medische situatie van uw zoon. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot haalde u in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat u het dermate oneens bent met de gewoonten en gebruiken in Tsjetsjenië dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet in staat zou zijn te conformeren met het algemeen geldende denkbeeld, de regels en gebruiken (CGVS p. 12). Uw verklaringen getuigen echter niet van een diepgewortelde persoonlijke overtuiging, waarvan een verplichte aanpassing een schending zou inhouden van een onvervreemdbaar recht. Gevraagd waarnaar u zich bij terugkeer niet zou kunnen schikken, verwees u naar de uraza, het feit dat er in Tsjetsjenië 5 maal per dag gebeden wordt (CGVS, p. 12). U vindt dit niet juist omdat dit verzonnen is door de mens (CGVS, p. 12, 16). Gevraagd waarom u de uraza verkeerd vindt, zei u dat u zich altijd afvraagt wat God eraan heeft als u 5 maal per dag buigt, zoals een robot. Andermaal gevraagd waarom het voor u persoonlijk fundamenteel verkeerd is om 5 keer per dag te bidden, gaf u aan dat u erachter gekomen bent dat het geloof een manier van leven moet zijn in de zin dat je geen slechte dingen mag doen, maar mensen het geloof tot een attribuut hebben gemaakt. Zelf hield u zich tot 3 jaar geleden ook bezig met bidden, u zag dit zelfs als uw plicht, maar u voelde zich daardoor niet beter en het bidden heeft uw geestelijke pijn niet weggenomen. Nogmaals gevraagd waarom u het dan fundamenteel verkeerd vindt om 5 keer per dag te moeten bidden, herhaalde u dat u het heeft gedaan en het niet heeft geholpen aangezien uw mentale leed niet is opgehouden. Nu u erachter gekomen bent dat dit allemaal attributen zijn die opgelegd werden door de samenleving, heeft u ook begrepen dat u geen slecht persoon bent en u niet vuil bent (CGVS, p. 16-17). Op de vraag waarom het feit dat u 5 keer per dag zou moeten bidden u zou veranderen, antwoordde u nogmaals dat u bidden als een attribuut beschouwt. Gevraagd waarom dit bidden, dat inderdaad een uiting is van uw geloof, in uw ogen dan verkeerd is, zei u dat u vindt dat het door mensen verzonnen is. U werd er vervolgens op gewezen

dat ook moskeeën en kerken door mensen zijn gebouwd, waarna u nog eens gevraagd werd wat dat voor u zou veranderen indien u 5 keer per dag zou moeten bidden en waarom dat voor u dan verkeerd zou zijn. U antwoordde dat Europeanen en christenen geen 5 keer per dag bidden, maar ze slechts bidden wanneer ze hiertoe de geestelijke behoefte voelen. Dat u 5 keer per dag zou moeten bidden, vindt u tijdverlies. U vindt het namelijk beter van iets te creëren (CGVS, p. 17). Het feit dat u er de voorkeur aan geeft enkel te bidden wanneer u daar de geestelijke behoefte toe voelt, wijst geenszins op een diepgewortelde afkeer van bidden omdat het een creatie is van de mens en volstaat niet om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Bovendien kon u uw vrees ter zake niet in concreto aannemelijk maken. Gevraagd wat er zou gebeuren indien u de uraza niet zou doen, antwoordde u dat u het niet wist, maar u niet anders zou kunnen dan uraza te doen. Niemand zou u immers begrijpen want zowel uw zoon als uw man beschouwen uraza als een heilige plicht. Andermaal gevraagd wat er zou gebeuren indien u niet zou deelnemen aan de uraza, herhaalde u dat u het niet wist. Nogmaals gevraagd wat u vreest dat er zou gebeuren indien u zou terugkeren naar uw herkomstland en geen uraza zou doen, antwoordde u dat u zich niet zal kunnen inhouden en zal zeggen dat u het niet zal doen. Buitenstaanders kunnen u in dat geval gewoon afschrijven als een ongelovige, maar een fanaat kan van alles doen, je weet immers niet wat hij zich in het hoofd zal halen (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter onvoldoende concreet om de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

In ditzelfde verband verklaarde u dat u zichzelf wel als een gelovige beschouwt, maar niet zo gelovig als u volgens hen, d.i. de Tsjetsjeense gemeenschap, moet zijn (CGVS, p. 13). Gevraagd of u zichzelf dan nog als een moslima beschouwt, repliceerde u dat u van oordeel bent dat de manier van leven en denken bij christenen juist is (CGVS, p. 18). U heeft zich echter nog niet tot het christendom bekeerd, meer nog, u heeft hier zelfs nog niet eens aan gedacht, naar eigen zeggen omdat uw kinderen in Tsjetsjenië u nooit zouden begrijpen (CGVS, p. 18). Gevraagd om te duiden waarom dit een bekering tot het christendom in België in de weg staat, repliceerde u dat u tijd nodig heeft om hierover na te denken, u heeft immers 50 jaar onder de islam geleefd en nog maar 3 volgens de christelijke leer, en dat dat voor u een moeilijke stap is met het oog op uw kinderen in Tsjetsjenië. Het zou voor uw kinderen in Tsjetsjenië immers een grote schok zijn indien u zich zou bekeren omdat een moslim nooit van geloof kan veranderen. Indien u zich zou bekeren tot het christendom en dit bekend zou raken in Tsjetsjenië, zou u in Tsjetsjenië bij elke mogelijke gelegenheid verweten worden (CGVS, p. 18-19). U stelde dat het sowieso bekend zou raken in Tsjetsjenië, maar maakte niet aannemelijk hoe men er in Tsjetsjenië zou achter komen indien u zich in België bekeert. Toen u deze vraag gesteld werd, gaf u ook aan het niet te weten en vroeg of men zich in België stiekem kan bekeren. Toen u erop gewezen werd dat u u wel moet laten dopen en vormen om u te bekeren, maar dit in een Belgische kerk kan gebeuren, repliceerde u dat u deze kerk dan wel moet binnen- en buitengaan. Hiermee maakte u echter nog steeds niet aannemelijk hoe het in Tsjetsjenië bekend zou raken indien u zich tot het christendom zou bekeren. In ditzelfde kader kan trouwens nog aangestipt worden dat u met betrekking tot uw huwelijk van oordeel bent dat u vanuit België geen stappen dient te ondernemen om dit huwelijk te beëindigen omdat u in België vrij bent en hier met alles weg komt (CGVS, p. 5-6). Naar analogie hiermee werd u erop gewezen dat u in België ook op vlak van religie vrij bent te doen wat u wil. Hierop antwoordde u dat u niet altijd alles kan doen wat u wil en uw denkwijze wel veranderd is, maar u nog niet beslist heeft om te veranderen (CGVS, p. 19). Op basis van de door u aangereikte elementen kan in uw hoofde dan ook niet geconcludeerd worden tot een diepgewortelde geloofsovertuiging die een eventuele terugkeer naar uw herkomstland in de weg staat.

Verder voerde u nog aan dat u ook tegen polygamie bent (CGVS, p. 8-12). U gaf aan dat u reeds voor uw vertrek uit de Russische Federatie tegen polygamie was (CGVS, p. 9-10). U maakte echter niet aannemelijk hoe uw visie hierop en uw gedrag sinds u in België bent dermate zijn veranderd dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende regels, gebruiken en gewoonten. U stelde dat polygamie voor u reeds onaanvaardbaar was toen u zelf nog in de Russische Federatie woonde. U bent van mening dat een normale vrouw dat nooit zou accepteren, maar de religieuze invloed in Tsjetsjenië dermate sterk is dat mensen er toch mee akkoord gaan (CGVS, p. 10). Nu u in België de Russische vertaling van de koran hebt gelezen, bent u tot het besef gekomen dat de koran gebruikt wordt voor eigen belangen en er niets heiligs in terug te vinden is. De koran is slechts een boek met instructies over hoe je moet leven en wat de moellahs in Tsjetsjenië verkondigen, is niet terug te vinden in de koran (CGVS, p. 10). Zij er echter op gewezen dat u destijds in uw herkomstland uw ongenoegen over polygamie reeds uitte tegenover andere vrouwen (CGVS, p. 10). Op dat vlak is uw gedrag in België amper veranderd. Ook in België heeft u dit thema enkel onder vriendinnen besproken (CGVS, p. 11). Wel heeft u via What's App in België een artikel waarin u uw visie op polygamie uiteenzet, doorgestuurd naar twee van uw vriendinnen. Een van hen heeft dit artikel op uw vraag vervolgens met anderen gedeeld via What's App. Uw naam staat in dit artikel echter nergens vermeld, omdat u dat niet durfde. In dit artikel wordt ook op geen enkele andere wijze naar uw persoon

verwezen (CGVS, p. 8-11). In het openbaar heeft u uw mening over polygamie in België zelf trouwens nooit verkondigd (CGVS, p. 11). Hieruit kan dan ook niet besloten worden dat er sprake is van een fundamentele wijziging van uw zienswijze en gedrag waardoor u niet langer in staat zou zijn u aan te passen aan de heersende wetten, normen en waarden in uw herkomstland en waarvan een aanpassing een schending zou inhouden van een onvervreemdbaar recht. Zodoende kan in uw hoofde ook op dit punt geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade geconcludeerd worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw internationaal Russisch paspoort, de vertaling van enkele pagina's van uw binnenlands Russisch paspoort en van dat van uw zoon, een kopie van een bijlage bij een proces-verbaal, 2 verslagen aangaande uw zoon en enkele foto's van uw zoon) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Zowel uw internationaal Russisch paspoort als vertalingen van enkele pagina's van uw binnenlands paspoort en dat van uw zoon bevatten louter informatie aangaande uw identiteit en die van uw zoon, die hier niet betwist worden. Het afschrift van de bijlage aan een proces-verbaal ondersteunt uw verklaringen aangaande het incident waarbij uw zoon agressief werd in september 2015, maar bevat geen informatie over de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland. De 2 verslagen bevatten informatie over de medisch-psychologische toestand en de ontwikkeling van uw zoon, maar bevatten evenmin informatie aangaande de door u aangehaalde vrees ten aanzien van Tsjetsjenië. Ook de foto's van uw zoon hebben geen bewijskracht ten aanzien van de problemen die u bij terugkeer vreest te kennen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, K. M. (...) (O.V. (...)), besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Het in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch attest is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uit dit attest blijkt slechts dat u niet in staat was om op 16/9/2015 te verschijnen op het CGVS voor het geplande interview. U bent namelijk niet in staat u communicatief uit te drukken en de verplaatsing zou bovendien een onnodig risico inhouden gelet op de ernstige gedragsproblematiek waarmee u kampt. Dit attest bevat geen informatie over de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het “*fair play-beginsel*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5.1. Verzoekende partijen menen dat *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft “*tot de bewering dat de door verzoekster ingeroepen huwelijksproblemen niet werden aangenomen, dat de medische toestand van verzoeker het niet toelaat terug te keren naar het land van herkomst omdat daar geen aangepaste opvangmogelijkheden zijn en tenslotte dat ook het feit dat verzoekster oneens is met de algemeen geldende opvattingen in Tsjetsjenië, niet ertoe kan leiden dat zij thans niet terugkan*”. Verwerende partij kan zich geenszins tot

een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige bewering die evenwel niet strookt met de werkelijkheid. Verwerende partij werpt in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken op zagezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom verzoekende partijen noch in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.11. – en dat er geenszins sprake is van “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties*”.

2.2.6.1. Verzoekende partijen stellen verder dat het geenszins mogelijk is voor hen om in te trekken bij familieleden, gelet op het soms agressieve gedrag van tweede verzoekende partij. Waar verwerende partij opmerkt dat daar het mogelijk zou zijn om in te trekken bij de man van eerste verzoekende partij, het ook mogelijk moet zijn om in te trekken bij haar familie, betogen verzoekende partijen dat “*de waarheid er evenwel in bestaat dat tijdens het samenwonen in België met haar man, het samenleven met hem en haar zoon onhoudbaar was, om welke reden hij uiteindelijk ook is teruggekeerd naar het land van herkomst*”. Bovendien kan niet dezelfde solidariteit en verdraagzaamheid bekomen of gevraagd worden van andere familieleden als van de vader van tweede verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande argumentatie niet van aard is de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk maakt hoe de medisch-psychologische toestand van haar zoon een scheiding van haar man in de weg zou staan in een ander daglicht te stellen. De Raad is van oordeel dat eerste verzoekende partij geenszins overtuigend overkomt wanneer zij stelt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië niet anders kan dan samen met haar minderjarige zoon opnieuw bij haar man in te trekken omdat zij zelf niet over een woonst beschikt. Toen haar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom zij niet bij een van haar familieleden zou kunnen intrekken, haalde zij weliswaar verschillende incidenten aan in België waarbij haar zoon zeer agressief gedrag stelde (administratief dossier L. M., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/09/2015, p. 7-8; administratief dossier K. M., stuk 11), doch maakte zij niet aannemelijk waarom het in het huis van haar man wel mogelijk zou zijn te leven met haar mindervalide zoon, maar niet in het huis van een van haar familieleden. Zij stelde slechts dat zij omwille van het agressieve gedrag van haar zoon apart moet gaan wonen (administratief dossier L. M., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/09/2015, p. 14; administratief dossier K. M., stuk 11). Dat haar familieleden haar niet zullen willen helpen, betreft verder een loutere veronderstelling die nergens op is gebaseerd.

2.2.7.1. Voorts opperen verzoekende partijen dat uit de beslissing inzake hun *9ter*-aanvraag, die zij als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlage 5), blijkt dat hun aanvraag nooit afdoende werd onderzocht, zeker niet inzake wat betreft de opvangmogelijkheden in hun land van herkomst, doch slechts werd afgewezen omdat de medische problematiek van tweede verzoekende partij niet levensbedreigend is. Eén en ander belet evenwel niet dat tweede verzoekende partij door haar kwetsbare toestand in een mensonwaardige toestand dreigt terecht te komen. In verband met de medische toestand van tweede verzoekende partij voegen zij verschillende medische attesten en een attest van de FOD Sociale Zekerheid als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlagen 4/4, 4/5, 4/6 en 4/7). Verzoekende partijen duiden erop dat het om medische redenen aangewezen is dat tweede verzoekende partij in een aparte instelling wordt opgevolgd en begeleid wordt. In de Russische Federatie bestaan dergelijke opvangmogelijkheden echter niet en er is geen enkel alternatief voorhanden teneinde tweede verzoekende partij een menswaardig bestaan te kunnen laten leiden. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar twee artikelen inzake de opvangmogelijkheden voor personen met het syndroom van Down in de Russische Federatie die zij als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlage 4/9 en 4/10). Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat tweede verzoekende partij minderjarig is en geenszins voor zichzelf kan instaan in hun land van herkomst. Bovendien worden mindervaliden er hoe dan ook benadeeld en uitgestoten. Ook de etnische achtergrond speelt in het nadeel van tweede verzoekende partij. Volgens verzoekende partijen diende verwerende partij een *in concreto* onderzoek te voeren naar de situatie in hun land van herkomst voor minderjarigen die in een slechte medische toestand verkeren.

2.2.7.2. De Raad bemerkt dat door verwerende partij in de bestreden beslissingen aangaande de medische problemen van tweede verzoekende partij en de daarmee samenhangende opvangproblemen uitgebreid terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“De medische problemen van uw minderjarige zoon en de daarmee samenhangende opvangproblemen haalde u reeds aan in het kader van uw tweede asielaanvraag. Toen werd reeds geoordeeld dat deze problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. In het kader van uw huidige asielaanvraag haalde u geen elementen aan die deze analyse wijzigen. U vertelde in het kader van uw huidige asielaanvraag dat uw zoon agressief is (CGVS, p. 14) en verwees in dit verband naar enkele recente incidenten met uw zoon (CGVS, p. 7-8). Met betrekking tot een van deze incidenten legde u ook een afschrift van een bijlage aan een proces-verbaal voor. U gaf ook aan dat uw zoon omwille hiervan momenteel opgenomen is in een psychiatrisch ziekenhuis (CGVS, p. 8), maar u er nooit mee zou instemmen dat uw zoon in de Russische Federatie in een psychiatrische instelling zou worden ondergebracht. Ter staving hiervan haalde u 2 incidenten uit het verleden aan. Vooreerst verwees u naar een vrouw met het syndroom van Down, die zwanger was. Aangezien een vrouw met deze ziekte in Tsjetsjenië doorgaans niet huwt, moet er iemand misbruik van haar gemaakt hebben (CGVS, p. 14). U maakte echter niet aannemelijk hoe dit incident in hoofde van uw zoon aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U stelde wel dat uw zoon niet spreekt, dus wie weet wat zou er met hem dan gebeuren (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter louter speculatief en onvoldoende concreet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te onderbouwen. Hetzelfde geldt voor uw verwijzing naar het incident met uw zoon dat zich afspeelde toen jullie hem als klein kind een dag in een gespecialiseerde zorginstelling hadden ondergebracht. U vertelde dat uw zoon 's ochtends naar deze instelling werd gebracht en u en uw man hem 's avonds weer gingen ophalen. Toen jullie jullie zoon die avond gingen ophalen, moesten jullie 5 minuten wachten nadat jullie hadden aangebeld. Ondertussen hoorden jullie binnen de kinderen huilen. Toen jullie binnen gingen, zagen jullie dat er slechts een grote slaapkamer, een leefkamer en 1 kleine keuken was voor 18 tot 20 kinderen en alle kinderen aan het huilen waren. Toen uw man naar binnen ging, verzamelden alle kinderen zich rond hem, staken hun armen naar hem uit en huilden om hun mama of papa. Jullie zoon stond tegen de muur en ook hij had tranen in de ogen, hoewel hij zelfs als baby nooit gehuild had. Dit beeld staat vandaag nog steeds in uw geheugen gegrift en daarom wil u er zelfs niet aan denken om uw zoon opnieuw naar een dergelijke zorginstelling te proberen sturen (CGVS, p. 14). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, volstaat dit niet om in uw hoofde of in hoofde van uw zoon een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit te concluderen. U vermeldde dat een medewerkster gezegd had dat een van de kinderen het na 3 maanden nog steeds niet gewoon was om in de zorginstelling te verblijven en wanneer dit begint te wenen, alle andere kinderen dit eveneens doen (CGVS, p. 14). Gevraagd wat er dan precies gebeurd was dat de kinderen huilden, moest u toegeven het niet te weten, maar wierp u op dat de omstandigheden niet aangepast waren aan de kinderen en de instelling enkel gemaakt was om geld te krijgen. 18 kinderen in 1 slaapkamer is immers onaanvaardbaar (CGVS, p. 14). Vooreerst blijkt uit uw verklaringen niet dat er in hoofde van uw zoon en/of de andere kinderen sprake was van een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Voorts kon u uw bewering dat de voorzieningen in de betreffende instelling niet aangepast waren aan de noden van de kinderen met geen enkel document staven. Tot slot zij er nog op gewezen dat uw zoon ondertussen bijna meerderjarig is en hij momenteel andere noden heeft op vlak van verzorging. U maakte niet aannemelijk hoe voornoemd incident actueel bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie in uw hoofde of in hoofde van uw zoon aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Voor het overige haalde u met betrekking tot de medische situatie van uw zoon geen andere vrees aan. Gevraagd wie u bij terugkeer naar Tsjetsjenië in dit verband dan concreet vreest, stelde u enkel uw man te vrezen, die uw zoon op dezelfde wijze zou behandelen als in België. Gevraagd of u behalve uw man nog iemand anders vreest, verklaarde u het niet te weten (CGVS, p. 15). Op basis van de door u aangereikte elementen kan niet besloten worden tot het bestaan van intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, noch in uw hoofde, noch in hoofde van uw zoon vanwege de medische situatie van uw zoon. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”*

De Raad wijst er voorts op dat het loutere feit dat er geen opvangstructuur voor tweede verzoekende partij in Tsjetsjenië voorhanden is – verzoekende partijen brengen dienaangaande twee internetartikelen

aan (bijlagen 4/9 en 4/10 van het verzoekschrift) – noch als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden aangezien.

Wat betreft de bemerking dat mindervaliden in hun land van herkomst benadeeld en uitgestoten worden – zo blijkt uit de door verzoekende partijen aangebrachte internetartikelen (bijlagen 4/9 en 4/10 van het verzoekschrift) – en dat ook de etnische achtergrond in het nadeel speelt van tweede verzoekende partij, bemerkt de Raad dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht waaruit blijkt dat er in hoofde van tweede verzoekende partij sprake is van een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege haar medische situatie. Dit geldt des te meer nu eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, gevraagd wie zij terugkeer naar Tsjetsjenië in dit verband vreest, enkel stelde haar man te vrezen die haar zoon op dezelfde wijze zou behandelen als in België. Gevraagd of zij behalve haar man nog iemand anders vreest, verklaarde zij het niet te weten (administratief dossier L. M., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/09/2015, p. 14; administratief dossier K. M., stuk 11). De Raad wijst er nog op dat de loutere verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat tweede verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963).

De Raad duidt er verder nog op dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting in het Belgische recht vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10*). Dat het telkens om subsidiaire bescherming gaat, blijkt uit het vervolg in de memorie van toelichting dat “(h)et ontwerp (...) dus een verschil in behandeling in(stelt) tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht”. Ook verder wordt nog eens gesteld dat het voorzien van een afzonderlijke procedure “in verhouding met het nagestreefde doel (is) omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert”. (*ibid.*, p. 11). Al gaat het om een afzonderlijke procedure, het gaat telkens om de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals ook door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd. (Grondw. Hof, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat, zoals ook al in de bestreden beslissingen werd gesteld, verzoekende partijen voor de beoordeling van de door hen ingeroepen medische problemen de geëigende procedure dienen te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

Ten slotte wenst de Raad erop te wijzen dat tweede verzoekende partij, zoals blijkt uit het door eerste verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, om reden van haar afkomst in de Russische Federatie nooit medische hulp of opvang is ontzegd geworden.

Voor wat betreft de door verzoekende partijen bij aangetekend schrijven van 26 januari 2017 bijgebrachte medische attesten betreffende tweede verzoekende partij bemerkt de Raad dat de medische toestand van tweede verzoekende partij in onderhavige bestreden beslissing geen punt van discussie uitmaakt en deze documenten dienen te worden aangewend in een procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.8. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om de motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij het dermate oneens is met de gewoonten en gebruiken in Tsjetsjenië dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet in staat zou zijn te conformeren met het algemeen geldend denkbeeld, de regels en gebruiken, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen beperken zich er desbetreffend toe te stellen dat er dienaangaande geen enkele feitenvinding is gebeurd, dat niets werd onderzocht en dat alles berust op een eenzijdige bewering die evenwel niet strookt met de werkelijkheid, hetgeen echter geenszins door de Raad kan worden bijgetreden (zie punt 2.2.5.2.). Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog het negatief reisadvies inzake de Noordelijke Kaukasus d.d. 25 juni 2014 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken voegt (bijlage 4/8), wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio's van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

2.2.10. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. De situatie aldaar is en blijft ernstig precair en gelet op de geschetste omstandigheden is hun leven dan ook ten zeerste in gevaar. Zij verwijzen in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en wijzen op de precaire situatie aldaar. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van de administratieve dossiers, meer bepaald de *“COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie”* van 22 juni 2016 (administratief dossier L. M., stuk 14; administratief dossier K. M., stuk 11, landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal

burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier L. M., stukken 13 en 14; administratief dossier K. M., stuk 11), en dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 september 2015 de kans kreeg om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT